

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.^{art} plana, 8 ptes. : 6.º, 4 ptes. : 12.º, 2 ptes.

Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

LES PROPERES ELECCIONS

INDIGNITAT POLÍTICA

Una vegada més s'escorcollara'l pensar de tots els elements polítics del nostre poble, per a sorprendre'ls amb llur acostumada bona fé o ignorància, i sumar llur actuació, en les properes eleccions; però are'l camí que se senyala és ben definit; el pacte, és a la descarada.

«El Demócrata», en son nombre passat tracta de justificar llur actitud, volent fer veure que la coalició de lliberals demòcrates i carlins s'imposa, en aquestes eleccions, per a donar la batalla a l'enemic comú, que és la Lliga.

Anem a veure per qué la Lliga es l'enemic comú.

I també com, per a nosaltres, l'enemic comú, més que la Lliga, és el carlisme.

Si fem memòria, recordarem que'l partit carlí, abans de la Solidaritat Catalana, era cosa bon morta; restava anorreat i eclipsat a causa dels seus errors fonamentals, de llurs fracassos polítics, després de les bàrbares i sagnantes guerres que amb tanta pirateria com mal engendrament varen lliurar.

Tots sabem que la Lliga, en aquell moviment patriòtic incomparable, en aquella unió magna, anomenada Solidaritat Catalana, no va voler excloure als hereus d'en Cucala i d'en Savalls, malgrat la protesta ferma i decidida de molts capitosts republicans.

D'aleshores ensá, els integristes han intervingut en totes les eleccions successives, encare que sortosament hagin perdut en tota la línia; i fixeuvos que després, si algún candidat hem vist triomfar isoladament, ha sigut per culpa de les coalicions amb la Lliga, la qual no ha reparat mai, mirant només les seves conveniències, en unir-se amb tots

els elements de dreta, per retardataris i conservadors que siguin. I apuntem aquest fet, perquè encare que dintre la Lliga diuen que hi cab tot-hom, qualsevulga que sigui llur manera de pensar en quant a la forma de governament del poble, és lo cert que en ella hi predomina la classe burgesa i conservadora, contraria als nostres idees republicanes i socialistes.

Perqué la Lliga, en aquest i altres districtes, és anada de bracet amb els carlins i cacics, quan han vist perillar algún de llurs candidats, ha motivat que en altres eleccions ens uníssim tots els republicans, tots els lliberals, contra ells, els regionalistes de *trampa y cartón*; més, veus-aquí que are'ls lliberals demòcrates que en les passades eleccions obtingueren els nostres sufragis, per inspirar la lluita la nota simpàtica de treure del districte Granollers i Badalona als amos de tanta conxorxa, als artistes en tota mena de *pastixos*, ens abandonen i obertament fan el joc de la Lliga, aixó és, posen en candidatura a un carlí i a un independent (?) que pud a lo mateix, per un sol lliberal demócrata que, pel sol fet d'emparar aquesta conxorxa, demostra no posseir ideals ni de lliberal, ni de demócrata, i oblida l'afront rentat amb sang de tantes mils víctimes, esculpint llur nom en més d'una lapida.

Hem d'emparar, nosaltres, aquesta immoralitat? Aixó, mai!

En successives eleccions de diputats a Corts, podiem anar coaligats altre vegada, tots els elements lliberals, per a treure de les urpes de la Lliga aquest districte, innegablement lliberal i republicà; però davant d'aquesta conxorxa, donant dos llocs als elements que'ls ma-

teixos lliberals demòcrates han qualificat cent voltes de barbres, aixó, mail... El nostre apoi moral, are i després d'aquestes eleccions, ja no tenen dret a recabar-lo. Ens priven d'anar amb els lliberals demòcrates, els seus al·liats, els nostres enemics, els carlins. Diem-ho amb veu ben alta, ben clara i ben serena: No'ns hi volem ajuntar amb els carlins!...

Companys! Absteniu-vos de votar, en aquestes eleccions, si no voleu que la vostra consciència us acusi d'haver donat dos llocs als carlins, en aquest districte, per a afront i escarni de les víctimes dels sagnants fets comesos per ells tantes vegades, i que s'assenyalen imborrables en els nostres cors de republicans i en l'història del nostre poble.

LA REDACCIÓ

... ¡I prou!

Ja s'hauràn enterat, els lectors, de qui és l'oyente del otro día. No? Doncs, no s'espantin. Es, nada menos, que don Miquel Parera, el propi director de «La Comarca», fabricant d'espelmes i demás útils de cereria. I, are que ja sabem qui és, devem dir-li a aquest senyor:

Dispensi, senyor Parera, amb vostè no hi volem tractes; perquè un director que únicament dona'l seu nom i's fa responsable del que ell mateix afirma no haver fet, quan s'ha atacat, mes o menys obertament a un altre senyor que s'amaga *tras cortina*, per a nosaltres es un director de palla; és un cap de turc que sols serveix per a parar els cops, quan aquests se dirigeixen als altres.

Diu la dita popular, que «el que té'l cul l'ogot, no séu quan vol». Jo diré, parangonant aquest adagi, que'l que és director d'un periòdic a preu fet o a canvi de retribucions d'una altre índole, no pot tenir prou independència per a poder-hi discutir els que tenim com un honor no tenir amo ni senyor.

I no hi volem tractes, perquè, apart de que no entén pilota del que fa referència a l'escola, no hem d'obligar-lo a fer papers tristos, indignes d'homes. No volem obligar-lo a que, després d'haver-nos insultat, vingui a demanar-nos perdó dient «... yo no he sido», o bé a suplicar-nos que'l dia que's mori un de nostra fa-

milia, ens recordem de comprar la cera a casa seva, per a després, poder fer l'elogi del difunt des de les columnes de «La Comarca».

Els ideals del director de «La Comarca», són candeles de funeral; i amb *periodistes* d'aquesta mena, encare que's diguin Miquel Parera, no tenim ganes de discutir-hi. Perdríem el temps i no'ns entendríem.

I, endemés, creiem que'l Profeta pot dir allò de *Pasearás sobre el áspid y el basilisco, y pisarás el león y el dragón*.

Sí, sí; el Profeta pot dir-ho això, i molt més; el que podem assegurar-li, és que no diu, el Profeta, que un bon catòlic, un home d'ordre i un pare de família hagi d'anar al *Britisch Bar*.

P. Vegué

Amb l'exclusiu objecte de demostrar que la nostra actitud davant les eleccions per a diputats provincials està en harmonia amb la guardada pel Bloc Republicà Autonomista, de Barcelona, creiem oportú reproduir la següent gazetilla del nostre colega «La Lucha»:

Atiende, ciudadano: Te quejas a cada hora del gobierno. Lamentas la falta de escuelas, la falta de carreteras y de caminos, el desbarajuste en el servicio de ferrocarriles, la injusticia en los jueces, la cruel soberbia en los caciques, la inmoralidad en la administración, el desconcierto, el agio, la afrenta, la miseria, la podredumbre que lo invade todo. Te quejas a cada momento de la acción de los gobiernos y... votas a los gobiernos; a los candidatos del Régimen, liberales o conservadores o lli-gueros

Esto hacen muchos ciudadanos. Tal vez tú lo haces también. Entonces, si es así -- imbécil -- no te quejes, no te lamentas. Pagas tus culpas. Arrastras la miseria de tu alma. Llevas auestas el peso de tu torpe civismo. Te crees muy listo, muy «aprovechado», y te conduces como un perro. Mereces tener por amo a un Romanones

Balla la baldufa...

Balla el nostre poble

Sempre anem ballant. No sols quan és Pasqua o Carnestoltes, no sols cada festa... Tots ballem tot l'any.

Un dia, el meu amic en Manel Fontdevila, es queixava perquè'l jovent ballavem massa.

Jo, avui m'atreveixo a queixar-me perquè n'hi ha que ja no són joves i, en canvi, també ballen.

Consti que no'm refereixo als casats que ballaren per Carnestoltes i sí solament als que no ballen per voluntat pròpia, sino que'ls fan ballar.

Al jovent ens fa ballar, per exemple, una orquestra o un piano. oi? Doncs a aquells que pels seus anys, ja gairebé no se'ls pot titllar de jove, no'ls fa moure ni un aïrós vals de corne tí, ni tampoc un fox trot d'aquells tant picats de banda de regiment.

Els solament ballen a compàs dels precs o de les ordres (segons el cas) d'algun d'aquests homes que encare que res entenen en composició musical, són prou harmònics per a har-

monitzar el criteri dels altres amb els seus capricis o conveniències personals.

Així és, doncs, que als que ja no són jovent, els balla també'l criteri... la seva pròpia pensa.

Nosaltres, en arribant Carnestoltes o bé Pasqua, ballem molt, pot-ser massa. Ells, ballen en altre diada ben distinta de la nostra. Els grans, ballen així que venen eleccions.

Ja s'acosta'l seu dia; ja'ls veureu també com, de tant sedents de ballarugues, ballaràn, ballaràn... no fins que estaràn cansats; fins que'ls diràn prou.

I veurem també com molts d'aquests que en diferents ocasions s'han il·lusionat per a sortir a dançar amb una noieta escaienta, vestida amb llana vermella, groga i morada... habillada amb una gorra frígia, símbol dels seus sants ideals de república, se contenten amb una balladora poc atractiva, passada ja de moda i que sols brilla quelcom, pel sol fet de que porta corona.

I encar en veurem de més mancats d'esperit que aquests; també presenciarem com alguns dels que amb el cor endolat han rendit tribut a martres que sucumbiren per la santa causa de la llibertat, s'oblidaràn de la memòria d'aquells grans homes i donaràn el braç a una altra noia, vermellament emboïnada, que 'ls oferirà una flor, la *flor de lis*, la flor que'n farà escarni, la flor que li feu de bandera en aquells moments d'assalt, d'assassinat i de lluita vil, en els que hi sucumbiren els valents ciutadans quin record un dia els enterniren.

Tots ballaràn; més, amb tot i ballar, ells i nosaltres, no hi ballaràn com nosaltres.

Els que som jovent, ballem quan volem i amb qui volem.

Els que representen el pes de la societat ballen on els fan ballar i amb qui'ls fan ballar.

Nosaltres, per ballar rodó, ens assemblem a la baldufa; ells s'hi assemblen perquè com a ella se'ls fa ballar amb un cordill; i no és pas el mateix.

¡Joventut, no ballem tant, preocupem-nos de la vida!

¡Gent gran, no permeteu que us fassin ballar! Mireu que ja són homes, que podeu tenir el pensament lliure; que teniu criteri propi, i no us supediteu a la voluntat dels altres

¡Ballem tots per Carnestoltes!

¡No ballem per les eleccions!

¡Ballem rodó, com la baldufa i no que, com a ella, us fassin ballar bo i estirant vos el cordill!

AMADEU BARBANY

El Teatre Català

Per fi sembla que la reparició del Teatre Català, a Barcelona, és un fet, i no un fet eventual, com altres vegades que se'n parlà resultà ésser, sino un fet verídic.

Fundem el nostre optimisme en que, mentre per un costat s'anuncia en el teatre de Novitats la nova producció de l'excels Guimerà «Jesús que torna», amb l'aconteixement artístic d'encarregar-se del protagonista'l genial actor l'Enric Borràs, per altra banda se dona com a segur que l'antic teatre català «Romea» ha sigut cedit novament per al conreu de l'art escènic de la terra a una rumbosa empresa que's proposa posar en escena les millors produccions del nostre teatre, qual empresa de moment ja s'avença que està en son programa'l

no escatimar pessetes ni suprimir detalls; ans al contrari, ja se'ns fa saber que, costi'l que costi, vol que les obres se presentin amb tota la propietat i esplendidesa que les mateixes exigeixin.

Alegrem-nos-en; car anem en camí de tornar a aquell temps, tant enyorat, en que la nostra llengua's veia honorada i admirada, àdhuc pels eterns enemics de la nostra literatura i del nostre creixent progrés en els diversos ordres de la vida; puix moltes vegades, subjugats per la càlida prosa dels nostres literats, se veien obligats a regonèixer la vàlua real de la nostra llengua i de la nostra personalitat.

Sí, alegrem-nos-en de que renaixi'l Teatre Català; així tindrem ocasió de fruit de les bel·leses de la prosa sempre hermosa d'en Guimerà, de la literatura sociològica de l'Iglesias, de la punxanta ironia d'en Rusiñol, de l'immortal poesia d'en Pitarra i de les demés qualitats que adornen als nostres autors. I fem vots per a que l'increment que pren a Barcelona'l Teatre Català se fassi extensiu a totes les demés poblacions de Catalunya.

La gent de la ciutat ideal

Les dones passejaven
pels parcs de les ciutats
cobrint sols amb un manto
el seu hermós cos blanc,

i'ls homes les miraven
com solen mirà'ls déus
l'amor i la bellesa,
que eixampla'l sentiment.

No hi era la luxúria;
no havia enamorats,
perquè tots s'estimaven,
perquè eren tots germans.

No's veien cares fosques
ni cossos deformats;
tot-hom era perfecte,
sabent tots d'estimar.

I en tot rostre hi floríia
un fresquívol somris
i llur mirada era
tranquilla i juvenil.

No's veia la vellesa
pels signes de la faç;
que'l cor sempre era jove
i el rostre sempre sa.

E. M.

NOVES

DE SPORT. — Sembla que aviat serà un fet l'implantació d'una pista per a patinar en els jardins del «Casino de Granollers».

No cal dir que tot-hom rebrà amb gust aquesta nova, puix tal diversióportiva, ademés de proporcionar esplai a la joventut, constituirà una nova manera de fer exercici, cosa sempre saludable pel cos.

CINEMATÒGRAF. — Ens havem fixat que en el «Mundial Cine» s'ha escursat el títol del programa de pel·lícules.

Amb això, Mariano, ja ho sab, uns quants metres més, que'ls parroquians ja hi estavem acostumats.

PELS ARBRES. — No sabem pas de què va servir que's celebrés la festa de l'arbre, en aquesta vila.

Encare resten un estol de bordegaços que amb l'hàbit de mainada, campegen per la població tent objecte dels seus imbècils capricis a tot quan troben i en particular als tendres arbres que fa pocs dies varen plantar-se en el carrer d'en Clavé.

Val la pena que'ls nostres policies, que tant cars són de deixar-se veure, passin alguna estona per dit carrer; així pot-ser no presenciarem màximament l'estat de degeneració dels que podrien ésser bons noiets del poble.

ORQUESTRAL. — Aquesta setmana ha sigut el tema de totes les discussions, la divisió de professors que fins ara componien, des de molt temps, l'orquestra «La Moderna».

D'onze professors de que's compón l'orquestra, cinc van per un cantó i sis per l'altre.

En una banda, hi han quedat: el director, segon violí, segon clarinet, i tot el metall. En l'altre, tots els demés, o sigui dos violins, entre ells el solista, contrabaix, flauta i clarinet solista.

Se diu, amb molta insistència, que de resultes d'aquesta divisió de «La Moderna», se'n formaran are dugues.

Estem esperant els aconteixements amb impaciència

¡Ni la Guerra Europea!

LA CAIXA D'ESTALVIS. — Durant el prop passat mes de febrer, la sucursal en aquesta vila de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, ha rebut, per imposicions, la quantitat de pessetes 54,560'58 i ha pagat, per reintegros, 45,415'87; havent obert 27 llibretes noves.

Tenim referencies certes que'ns permeten assegurar per a molt aviat, la reconstitució i reforma de l'orquestra «La Moderna» d'aquesta vila, amb valiosos elements, tots ells concertistes de gran prestigi artístic

Es molt probable que, per al debut dels mateixos, s'organitzarà pròximament un concert extraordinari, que tindrà lloc en el saló d'espectacles de «L'Unió Lliberal» i el qual serà dirigit pel seu director en Ricard Albredda.

El producte íntegre del mateix concert serà destinat a beneficència.

ESPECTACLES

«L'UNIÓ LLIBERAL». — Davant d'un públic que omplenava'l local de gom a gom, se celebrà el passat diumenge, en aquest teatre, el festival popular que oportunament anunciarem.

En primer lloc, fou representat per la secció d'aficionats de la societat coral «Amics de l'Unió», un insustancial sàinet titulat «La criada nova», sortint se'ls intèrpretes lo millor que poderen, del compromís de fer riure.

En segon lloc i com a obra de pès, se posà en escena, pels aficionats de la casa, o sigui per l'«Esbart Artístic», el nou drama «Carna-

ça», original del conegut *dramaturg tràgic* de la localitat, en Francesc Bassas i Palaus

Segons referencies adquirides gratuïtament, «Carnaça», no és altre cosa més que la refundició en dos actes del drama de trista recordança, en tres, degut al mateix cervell, «Ànimes enfangades», tragedia de moltes empentes i de molt llanto, capaç de commoure al mateix Kaiser.

No sabem si serà degut a que son autor no passaria amb prou art el raspall per a treure'l fang de les desvalgudes ànimes, o què, lo cert és que «Carnaça» va aparéixer de nou amb una prosa i un argument, casi bé tant enfangats com aquelles desgraciades ànimes.

Les incoerencies i inverossimilituts se succeïxen en el transcurs de l'obra de manera infernal, acabant el públic per desorientar-se, a l'extrem de no saber si plorar o riure.

Afortunadament per a l'autor, de tot hi va haver; car no hi faltà l'indispensable estol de dames sentimentals ni els imprescindibles bromistes, evocadors de la *plataforma de la risa*.

Els intèrpretes feren tot el què poderen per a eternir al pacient auditori.

Acabada la part teatral del programa, entrà a maniar acte seguit en de Oña, que'ns demostrà ses excel·lents facultats oratories fent de subastador, puix en menys d'una hora va aconseguir despatxar més de mil bitllets d'una rifa, que havien deixat de vendre's

Se procedí tot seguit a sortejar els objectes que anunciaven els programes.

Arrivà per fi'l moment per tots esperat, de actuar el llorejat «Orfeó Granollerí», el qual, com és de suposar, feu les delicies del nombros auditori que no's cansava d'exterioritzar son desig d'arribar al final de la festa per a delectar-se amb les exquisides melodies de les inspirades produccions catalanes.

Per dita agrupació coral, se cantaren, amb l'acostumada delicadesa, «Nòstra bandera», «La gata i en Balitre», «Les festes d'Hebe», «El mestre», «Sota de l'olm», «¡Oh, quin bon eco!» i «L'hereu Riera», havent de repetir la bella composició «Sota de l'olm», a instancies del *respectable*, que aplaudí amb entusiasme. Fent justícia, sigui dit que la cantaren forsa bé.

En els entreactes, així com abans de començar el festival, l'orquestra «La Moderna», — que encare no estava en crisi — executà diferents peces de son repertori.

CAFÉ NOU. — Amb un plè a vessar de nombrosa i distingida concurrència, va començar la present temporada teatral de quaresma, el diumenge passat, al «Café Nou».

Se representaren les obres «Mar i cel», drama en tres actes de l'Angel Guimerà i la comedia «A cà la modista» En la primera, varen pendre-hi part, éssent molt aplaudits, la distingida primera actriu del Teatre Català, na Mercè Daroqui, el director de la «Joventut Alhambrina», en Vicenç Boix i els joves Masó (que s'encarregà del difícil paper de *Said*), Fernández, Juanola, Brugués, Gurri, Tió, Terricabras, Barnet i Casals. De l'interpretació de la segona, o sigui la comedia, se n'encarregaren la senyora Daroqui i els joves Barnet, Terricabras, Fernández i Juanola. El públic va riure de debò.

En els entreactes, varis elements de l'orquestra «La Catalana» (per trobar-se algún dels altres indisposat), junt amb el pianista Lluís Fernández, executaren diferents composicions que foren del gust del públic

Del sorteig que's feu d'un objecte d'art, sortí el número 2, que resultà posseir-lo la familia Barangé.

Per a avui està anunciat el drama castellà «La Tosca» i la comedia «Mala nit».

També l'orquestra «La Catalana» tocarà en els entreactes.

REMITIT

Granollers, 27 febrero 1917

Señor director de la Compañía de Seguros «La Riunione Adriática»

Barcelona

Muy señor mío: Nos complacemos en manifestarle nuestra más completa satisfacción por todas las deferencias que nos ha dispensado esa Compañía en las diligencias de tramitación de la documentación del siniestro de la póliza número 26424372 que suscribió la difunta doña Joaquina Monteis y Durán, en 1913, a favor de sus dos hijos Pedro y Domingo Planas y Monteis, por pesetas 10,000 que cobramos hoy en calidad de tutor y protutor de los mismos, entregadas por el señor Subdirector de la compañía, don Enrique Deprez y el inspector don José Fransi, en el domicilio del consorte de la difunta, don Juan Casellas, calle Santa Esperanza, 7, en Granollers.

Tal comportamiento, a la par que honra una compañía, constituye la tranquilidad más absoluta en sus asegurados, que se ven tan amparados por una sociedad tan antigua de tal importancia y de tan correcta reputación mundial.

Aprovechamos esta nueva oportunidad para reiterarnos de usted, attos. S. S. q. s. m. b.

Firmado: Firmado:
José Gorina Domingo Monteis

SECCIÓ OFICIAL

Alcaldía de Granollers

Desierta la subasta anunciada en la «Gaceta», de Madrid, de 24 de enero último para el empréstito de 90,000 pesetas, acordado por este ayuntamiento para unificación de sus deudas, insiguiendo lo resuelto en 22 del mes anterior, se anuncia la segunda subasta, cuyo acto se celebrará el día 2 de abril próximo, a las doce horas, bajo la presidencia de esta alcaldía o teniente de alcalde en quien delegue y concejal que al efecto se designe, rigiendo las mismas condiciones que para la primera subasta.

Granollers, 3 marzo de 1917.

El alcalde,

F. Torras Vila

Sabateria Riera

ABANS MARLET

Carrer d'en Prim, 7 Granollers

IMP. DE E. GABRIEL I GRANOLLERS

BANCA I BORSA

SANT ROC, 10
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació
i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs :
Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

FERRAN PALAU

Corresponsal del Banc de Barcelona (Sucursal 1) i del Banc Hispà Americà

La Unión i El Fénix Español

Companyia d'asegurances reunides
(INCENDIS I VIDA)

Representant a Granollers:

José Casado Muriel

ALFONS IV, 26

SABATERIA

de

N. Valls i fill

Calçat sòlid i elegant
a preus reduïts

CARRER DE SANT ROC, 5

J. Buenaventura

Sastre

Casa on deuen vestir-s'hi'ls joves
més elegants

Carrer de Sant Pau, 15, principal
BARCELONA

Fotografía BOSCH

Retrats al bromur

Reproduccions i Ampliacions

50 por 60 centímetres des de

5 PEsSETES

España Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS

Metge Representant: DON ALFRED CANAL

TAULA DE SUBSIDIS

Categoríes	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIÓ
	De 10 a 42 anys	De 42 a 55	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1. ^a	0'60	0'95	1'50	1'50	1'00	12'50
2. ^a	1'10	1'35	3'00	3'00	2'00	25'00
3. ^a	1'60	1'85	4'00	4'00	2'50	35'00
4. ^a	2'10	2'60	5'00	5'00	3'00	40'00

NOTA IMPORTANT : El subsidi per defunció pot augmentar se fins a 200 ptes. satisfent una sobre-prima de 0'20 ptes. cada mes.

DISPONIBLE

ESTEVE

CAMILLO

GALITAT EXTRA SUPERIOR

Vendes a l'engrós i al detall ☼ Exportació a provincies

CARRER D'EN PRIM, 87

Miquel Iglesias

PLAÇA DE LES OLLES, 14

Gran assortit
en

Articles de Pisa,

Bateria de cuina

Flors artificials

SASTRERIA

de

J. Sitjes Freixas

:: Confecció esmerada de trajos i
tota classe d'abrics (gabans, etc.)

Plaça Major, 27

DISPONIBLE